

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și opt

Înțelepciunea desigilată: Explorarea unirii întreprinse și a enigmei lui 666 în profetie

Jeff Pippenger
2024-01-22

S-a stabilit, pe temeiul mărturiei mai multor martori, că, în istorie și în profetie, Roma se ridică întotdeauna ca a opta și este dintre cei șapte. Enigma profetică a acestui simbol face parte din ceea ce Leul din seminția lui Iuda desigilează chiar înainte de închiderea timpului de probă. Hristos nu Se schimbă niciodată, iar în Dezamăgirile Prima și Marea ale istoriei milerite, El a descoperit un adevăr care a explicat misterul dezamăgirii.

După Prima Dezamăgire din istoria millerită, El și-a retras mâna de la o greșeală existentă în unele dintre cifrele reprezentate pe diagrama din 1843. Acea greșeală reprezenta neînțelegerea profetică ce a produs Dezamăgirea. Milleriții au fost, în cele din urmă, conduși la o serie de înțelegeri care au stabilit în mod ferm data de început a celor două mii trei sute de zile. Având un punct de plecare ferm, întemeiat în primul rând pe data crucii, au văzut apoi că aceleași dovezi profetice pe care le foloseau pentru a identifica anul 1843 identificau, de fapt, nu numai anul 1844, ci chiar ziua de 22 octombrie 1844.

După cea de-a doua, Marea Dezamăgire, Domnul a revelat din nou un adevăr care a răspuns tuturor dilemelor profetice create de proclamarea lor greșită că 22 octombrie 1844 a fost A Doua Venire a lui Hristos. Domnul a deschis subiectul Sanctuarului și adevărurile conexe ale acestuia, iar Marea Dezamăgire a fost explicată.

Ca popor, ar trebui să fim cercetători stăruitori ai profetiei; nu ar trebui să ne odihnim până când nu ajungem pe deplin lămurii cu privire la subiectul sanctuarului, care este scos în evidență în viziunile lui Daniel și ale lui Ioan. Acest subiect aruncă multă lumină asupra poziției și lucrării noastre actuale și ne dă dovada neîndoielnică că Dumnezeu ne-a călăuzit în experiența noastră trecută. El explică dezamăgirea noastră din 1844, arătându-ne că sanctuarul care trebuia curățit nu era pământul, așa cum am presupus, ci că atunci Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor a sanctuarului ceresc și îndeplinește acolo lucrarea de încheiere a slujbei Sale preoțești, în împlinirea cuvintelor îngerului către profetul Daniel: «Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.»

Credința noastră cu privire la soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger a fost dreaptă. Marile semne de hotar pe lângă care am trecut sunt de neclintit. Deși oștirile iadului pot încerca să le smulgă din temelii și să triumfe în ideea că au izbutit, totuși nu izbutesc. Acești stâlpi ai adevărului stau tari ca dealurile veșnice, neclintiți de toate eforturile oamenilor, combinate cu cele ale Satanei și ale oștirii lui. Putem învăța mult și ar trebui să cercetăm neîncetat Scripturile, ca să vedem dacă aceste lucruri sunt așa. Poporul lui Dumnezeu trebuie acum să-și ațintească privirile spre sanctuarul ceresc, unde se desfășoară slujirea finală a Marelui nostru Preot în lucrarea judecării, unde El mijlocește pentru poporul Său. Review

and Herald, 27 noiembrie 1883.

Dezamăgirea ucenicilor la răstignire era întemeiată pe o înțelegere greșită a împărăției pe care Hristos urma să o întemeieze la cruce. Slujirile lui Ioan Botezătorul și ale apostolului Pavel au inclus lucrarea de identificare a faptului că dispensația Israelului literal și a sanctuarului pământesc literal făcuse tranziția către Israelul spiritual și sanctuarul ceresc spiritual. Leul din seminția lui Iuda le explică întotdeauna „înțelepților” dezamăgirea. Explicarea enigmei profetice potrivit căreia Roma este „cel de-al optulea, dar este din cei șapte” face parte din lucrarea pe care Leul din seminția lui Iuda o împlinește pentru a explica dezamăgirea din 18 iulie 2020.

Milleriții vedeau Roma ca pe a patra împărăție a profeției biblice și recunoșteau distincția dintre păgânism și papalitate, dar nu puteau vedea Roma papală ca pe a cincea împărăție a profeției biblice. La scurt timp după 1844, pionierii au văzut că Statele Unite erau următoarea împărăție a profeției biblice.

Acea recunoaștere este reprezentată pe diagrama pionieră din 1850, însă recunoașterea tabloului complet al împărățiilor profeției biblice, așa cum sunt prezentate în Apocalipsa, capitoul șaptesprezece, depășea capacitatea lor de a înțelege, căci au început să rătăcească în pustia Laodiceei după respingerea „celor șapte vremi” în 1863.

Istoria Israelului antic este o ilustrare izbitoare a experienței trecute a poporului adventist. Dumnezeu Și-a călăuzit poporul în mișcarea adventă, așa cum i-a călăuzit pe copiii lui Israel din Egipt. În marea dezamăgire, credința lor a fost pusă la probă, așa cum a fost cea a hebreilor la Marea Roșie. Dacă ar fi continuat să se încreadă în mâna călăuzitoare care fusese cu ei în experiența lor din trecut, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu. Dacă toți cei care lucraseră uniți în lucrarea din 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi proclamat-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere prin eforturile lor. Un potop de lumină ar fi fost revărsat asupra lumii. Cu ani în urmă, locuitorii pământului ar fi fost avertizați, lucrarea de încheiere ar fi fost împlinită, iar Hristos ar fi venit pentru răscumpărarea poporului Său.

„Nu a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să rătăcească patruzeci de ani în pustie; El a dorit să-i călăuzească direct în țara Canaanului și să-i așeze acolo ca un popor sfânt și fericit. Dar «n-au putut să intre din pricina necredinței.» Evrei 3:19. Din pricina abaterii lor și a apostaziei au pierit în deșert, iar alții au fost ridicați ca să intre în Țara Făgăduită. În același fel, nu a fost voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie atât de mult întârziată și poporul Său să rămână atâția ani în această lume a păcatului și a durerii. Dar necredința i-a despărțit de Dumnezeu. Întrucât au refuzat să facă lucrarea pe care El le-o rânduisese, alții au fost ridicați să proclame solia. Din milă față de lume, Isus Își întârzie venirea, pentru ca păcătoșii să aibă prilejul să audă avertizarea și să găsească în El un adăpost înainte ca mânia lui Dumnezeu să fie revărsată.” The Great Controversy, 458.

Atât James, cât și Ellen White au constatat că mișcarea se transformase, în 1856, în mișcarea Laodiceei, iar în pasajul anterior ea afirmă că „dacă toți cei care lucraseră în unire în lucrarea din 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi proclamat-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere prin eforturile lor”. Apoi ea spune: „În același fel”, „înapoierea spirituală și apostazia” pe care Israelul din vechime le-a manifestat au făcut ca Israelul din vechime să „piară în

pustie”. Pasajul indică faptul că adventismul laodicean a început să rătăcească prin pustie în perioada în care cei care proclamaseră solia Strigătului de la miezul nopții erau încă în viață.

Astăzi, teologii (cei erudiți) identifică diverse aplicații pentru capitolul șaptesprezece din Apocalipsă, care sunt fie derivate din metodologia futuristă, inventată de iezuiți, fie din practicile teologice corupte ale protestantismului apostat. Simbolurile din capitolul șaptesprezece al Apocalipsei sunt foarte simple. Am identificat simbolurile necesare, așadar vom reveni la împărățiile reprezentate acolo și le vom corela cu împărățiile din Daniel, capitolul doi, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă n-a venit; și, când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. Iar fiara care era și nu este, ea însăși este a opta, și este din cei șapte, și merge la pierzare. Iar cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit o împărăție; dar vor primi putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu fiara.
Apocalipsa 17:10-12.

În versetul trei, Ioan a fost dus, în mod spiritual, la 1798. Din acel punct de reper în istorie, i s-a spus că existau cinci împărății care căzuseră deja. Aceste împărății erau Babilonul, Medo-Persia, Grecia, Roma păgână și Roma papală. William Miller nu a putut dezlega acest pasaj din capitolul șaptesprezece, pentru că nu putea recunoaște că Roma papală era o împărăție distinctă de Roma păgână. Totuși, succesiunea este abordată în capitolele doisprezece și treisprezece din Apocalipsă, căci balaurul din capitolul doisprezece reprezenta Roma păgână, fiara care se ridică din mare din capitolul treisprezece era papalitatea, iar fiara care se ridică din pământ reprezintă Statele Unite. Sora White identifică aceste trei fiare drept balaurul, fiara și profetul mincinos. Prin mărturia ei, ea identifică succesiunea împărățiilor, iar această succesiune este în acord cu aplicarea pe care o facem capitolului șaptesprezece din Apocalipsă.

Sub simbolurile unui mare balaur roșu, unei fiare asemănătoare unui leopard și unei fiare cu coarne ca de miel, guvernele pământești care aveau să se angajeze în mod deosebit în călcarea Legii lui Dumnezeu și în persecutarea poporului Său i-au fost prezentate lui Ioan. Războiul se poartă până la sfârșitul timpului. Poporul lui Dumnezeu, simbolizat printr-o femeie sfântă și copiii ei, a fost reprezentat ca fiind în mare minoritate. În zilele de pe urmă mai exista doar o rămășiță. Despre aceștia Ioan vorbește ca despre cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos”.

Prin păgânism, iar apoi prin Papalitate, Satana și-a exercitat puterea vreme de multe secole, străduindu-se să șteargă de pe pământ pe martorii credincioși ai lui Dumnezeu. Păgânii și papistașii erau însuflețiți de același duh al balaurului. Ei se deosebeau doar prin aceea că Papalitatea, sub pretextul slujirii lui Dumnezeu, era vrăjmașul mai primejdios și mai crud. Prin intermediul romanismului, Satana a luat lumea în robie. Biserica care se profesa a fi a lui Dumnezeu a fost antrenată în rândurile acestei amăgiri, iar mai bine de o mie de ani poporul lui Dumnezeu a suferit sub mânia balaurului. Iar când Papalitatea, lipsită de puterea ei, a fost silită să înceteze prigoana, Ioan a văzut ridicându-se o nouă putere, care să facă ecou glasului balaurului și să ducă mai departe aceeași lucrare crudă și blasfematoare. Această putere, ultima care are să poarte război împotriva bisericii și a legii lui Dumnezeu, a fost simbolizată printr-o

fiară cu coarne ca de miel.

Dar tușa severă a creionului profetic dezvăluie o schimbare în această scenă pașnică. Fiara cu coarne ca de miel vorbește cu glasul unui balaur și «își exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei». Profetia declară că el va spune celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei și că „el îi face pe toți, atât mici, cât și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn în mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor; și că nimeni să nu poată cumpăra sau vinde decât acela care are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei.” Astfel, Protestantismul calcă pe urmele Papalității. Signs of the Times, 1 noiembrie 1899.

În primul paragraf al ultimului pasaj, sora White identifică Roma păgână, Roma papală și Statele Unite drept "guverne pământestești". În al doilea paragraf ea arată că aceste guverne au fost succesive când spune: "prin păgânism, iar apoi prin Papalitate", și: "când Papalitatea, lipsită de tăria ei, a fost silită să înceteze prigoana, Ioan a văzut ridicându-se o putere nouă, ca să facă ecou glasului balaurului și să ducă mai departe aceeași lucrare crudă și blasfemiatoare." Totuși, ea nu se oprește aici, căci în al treilea paragraf arată că Statele Unite urmau să impună întregii lumi o altă împărăție. Ea spune: "Fiara cu coarne ca de miel vorbește cu glas de balaur și 'exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea lui'. Profetia declară că el le va spune celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei."

Capitolele doisprezece și treisprezece din Apocalipsă identifică Roma păgână, Roma papală, Statele Unite și icoana mondială a fiarei, care este instaurată de Statele Unite. Definiția „icoanei fiarei” este combinația dintre Biserică și Stat, iar faptul că întreaga lume va instaura o icoană a fiarei identifică, prin definiție, că în zilele de pe urmă un guvern mondial unic va fi impus întregului pământ. Împărăția va consta dintr-un Stat și o Biserică, în care Biserica va stăpâni asupra raportului dintre ele. Capitolele doisprezece și treisprezece din Apocalipsă identifică patru împărății succesive, iar aceleași împărății sunt reprezentate în capitolul șaptesprezece și, de asemenea, în Daniel, capitolul doi.

În 1798, Ioan a văzut că primele cinci împărății ale profetiei biblice căzuseră deja și că, în 1798, exista atunci o împărăție. Împărăția profetiei biblice care a început în 1798 era fiara pământescă din Apocalipsa, capitolul treisprezece, care a început ca un miel, dar sfârșește prin a vorbi ca un balaur. Statele Unite sunt a șasea împărăție a profetiei biblice, cu două coarne, care urmează după a cincea împărăție a Babilonului spiritual, care primise o rană de moarte. A cincea împărăție era Babilonul spiritual, care fusese prefigurată de prima împărăție a Babilonului literal. A șasea împărăție, cu două coarne, fusese prefigurată de cele două brațe de argint.

În 1798, mai era un regat care ținea încă de viitor, căci în 1798, "celălalt încă nu a venit." Când acel al șaptelea regat avea să intre în istorie, el avea să "rămână puțină vreme." Al cincilea regat a primit o rană de moarte, al șaselea regat avea două coarne, iar al șaptelea regat continuă doar pentru o perioadă scurtă de timp. Contextul pasajului identifică al șaptelea regat ca fiind reprezentat de "zece împărați", căci atunci când "zece împărați" devin un regat, ei domnesc doar "un ceas", iar un "ceas" este o "vreme" scurtă. Când "zece împărați" domnesc, ei domnesc împreună "un ceas" cu fiara.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă nu au primit împărăție; dar primesc putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu fiara. Apocalipsa 17:12.

„Cele zece coarne” sunt a șaptea împărăție, însă ele domnesc împreună cu fiara pentru „o oră”. „O oră” este perioada crizei legii duminicale care începe odată cu legea duminicală iminentă din Statele Unite. Ele consimt să domnească împreună cu fiara, căci sunt constrânse să facă aceasta de către regele principal, adică Statele Unite. Sora White, în pasajul pe care tocmai l-am citat, identifică faptul că ultima putere care va persecuta poporul lui Dumnezeu este fiara din pământ.

Ioan a contemplat o nouă putere ivindu-se, ca să facă ecou glasului balaurului și să ducă mai departe aceeași lucrare crudă și hulitoare. Această putere, ultima care are să poarte război împotriva Bisericii și a Legii lui Dumnezeu, a fost simbolizată printr-o fiară cu coarne ca ale unui miel. Semnele Timpurilor, 1 noiembrie 1899.

Ultima împărăție din profeția biblică este instaurată prin înșelăciunea săvârșită de Statele Unite, ca Prorocul mincinos. Această împărăție a început, în 1798, în chip de miel, dar în zilele de pe urmă ea constrânge lumea să accepte icoana fiarei la nivel mondial, care este, prin definiție, combinația dintre o Biserică și un Stat, Biserica deținând controlul asupra relației. Acea împărăție este identificată, de asemenea, ca o uniune triplă.

Protestanții din Statele Unite vor fi cei dintâi care își vor întinde mâna peste prăpastie pentru a-și da mâna cu spiritismul; își vor întinde mâna peste abis pentru a-și da mâna cu puterea Romei; iar sub influența acestei uniuni întreite, această țară va călca pe urmele Romei, călcând în picioare drepturile conștiinței.

Unirea întreită este unirea balaurului, fiarei și prorocului mincinos, care, în Apocalipsa, capitolul șaisprezece, se duc la împărații pământului și conduc lumea la Armagedon.

Și am văzut ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, ca niște broaște. Căci ele sunt duhuri ale demonilor, săvârșind minuni, care se duc la împărații pământului și ai întregii lumi, ca să-i adune la bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Apocalipsa 16:13, 14.

"Puterea romană" este papalitatea, fiara și a cincea împărăție din profeția biblică, care a primit o rană de moarte. "Protestanții" reprezintă Statele Unite, prorocul mincinos, a șasea și ultima împărăție din profeția biblică. "Spiritismul" este Organizația Națiunilor Unite, dragonul și împărăția care consimte să domnească timp de un ceas împreună cu fiara. Tripla unire se înfăptuiește în timpul "unui ceas", care este "ceasul" "marelui cutremur" din Apocalipsa unsprezece, care este legea duminicală ce urmează să vină în curând.

„Prin decretul care impune instituția papalității, în încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să dea mâna cu puterea Romei, când se va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei triple uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale, ca guvern protestant și republican, și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom ști că a sosit vremea lucrării minunate a lui Satana

și că sfârșitul este aproape.” Mărturii, volumul 5, 451.

În capitolul al doilea din Daniel, Babilonul, prima împărăție a profeției biblice, reprezentat de capul de aur, prefigurează Babilonul spiritual, a cincea împărăție a profeției biblice. Împărăția duală a mezilor și perșilor, umerii și brațele de argint, a doua împărăție a profeției biblice din Daniel doi, reprezintă fiara din pământ, cu două coarne, Statele Unite ale Americii, a șasea împărăție a profeției biblice. Partea de aramă a chipului din Daniel doi, care reprezintă Grecia, a treia împărăție a profeției biblice, reprezintă Organizația Națiunilor Unite, al șaptelea cap, care dăinuie "o oră" și care consimte să accepte o poziție în unirea întreită a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos.

Împărăția de fier din capitolul al doilea al cărții Daniel, a patra împărăție a profeției biblice, reprezintă cea de-a opta împărăție, aceea care este dintre cele șapte. Roma păgână, în sens literal, a patra împărăție, reprezintă Roma modernă, care este o împărăție structurată prin combinarea Bisericii cu Statul, Biserica conducând această relație. Acea împărăție este de natură triplă, căci regele de prim rang dintre „zece regi” este a șasea împărăție, adică fiara pământului. A șasea împărăție este Ahab, care era căsătorit cu Izabela. A șasea împărăție, atunci când este reprezentată în uniunea ei triplă, este Roma modernă, care a fost precedată de a cincea împărăție, care a fost Roma papală, precedată la rândul ei de a patra împărăție a Romei păgâne.

Milleriții au văzut Roma doar ca pe a patra și ultima împărăție. Ei au recunoscut că avea o natură dublă, dar nu puteau vedea nicio altă împărăție pământească ulterioară. Cea de-a patra împărăție a fost Roma păgână, care a precedat Roma papală, a cincea împărăție, care este urmată de Roma modernă, a șasea împărăție. Cea de-a șasea împărăție este a treia dintre cele trei manifestări ale Romei.

Uniunea triplă a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos este deopotrivă Roma modernă și Babilonul cel Mare, căruia i s-a vindecat rana de moarte. Statele Unite, Națiunile Unite și desfrânata din Tir reprezintă a opta și ultima împărăție, dar toate trei sunt aliate în uniunea triplă a celei de-a șasea împărății, care este ultima putere „să poarte război împotriva Bisericii și a legii lui Dumnezeu”.

Statele Unite constituie o treime din a șasea împărăție. Națiunile Unite, ca parte a uniunii întreite, constituie și ele o treime din a șasea împărăție, iar papalitatea constituie, de asemenea, o treime din a șasea împărăție. La acest nivel, numărul pentru Statele Unite este ȘASE, iar numărul pentru Națiunile Unite este ȘASE, iar numărul papalității este ȘASE. Uniunea întreită reprezintă numărul unui om, „omul fărădelegii”, iar numărul lui este ȘASE-ȘASE-ȘASE.

Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei: căci este numărul unui om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase. Apocalipsa 13:18.

A șasea și ultima împărăție separată este Statele Unite, dar ea amăgește lumea, căci este Falsul Profet.

Și el exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc în el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte a fost vindecată. Și face minuni mari, încât face

să coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și îi înșală pe cei ce locuiesc pe pământ prin acele minuni pe care avea putere să le facă înaintea fiarei, spunând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei, care avusese o rană de sabie și a trăit. Apocalipsa 13:12-14.

„Puterea primei fiare înaintea lui” reprezintă puterea care a fost dată papalității de către regii Europei, începând cu Clovis în anul 496. Statele Unite își folosesc puterea militară, însoțită de puterea economică, pentru a amăgi și a constrânge lumea. Statele Unite constrâng lumea să se închine papalității, prin impunerea închinării duminicale. Statele Unite săvârșesc mari minuni făcând ca focul (simbol al unui mesaj) să se coboare din cer, lucru ce urmează să fie înfăptuit prin Autostrada Informației, care reprezintă dezvoltarea deplină a spălării pe creier și a propagandei, manifestarea modernă a hipnozei. Din cauza crizei în escaladare aduse asupra pământului de Islam, pe măsură ce își împlinesc rolul de a mânia neamurile, lumea este amăgită să accepte sistemul mondial al unirii Bisericii cu Statul, care constă din balaurul, fiara și prorocul mincinos.

Când versetul optsprezece din Apocalipsa, capitolul treisprezece, spune să se socotească numărul fiarei, numărul reprezintă cele trei puteri care se unesc pentru a alcătui a șasea și ultima împărăție. Când acea împărăție a numărului 666 va fi instaurată, ea va constitui împlinirea enigmei profetice potrivit căreia al optulea împărat este dintre cei șapte. Acea enigmă profetică face parte din adevărul care este dezpecetluit când Leul din seminția lui Iuda dezpecetluiește Apocalipsa lui Isus Hristos.

Din acest motiv, enigma împărăției finale, care este împărăția a șasea, tripartită, adică Babilonul spiritual, uitat timp de șaptezeci de ani simbolici, și care este Roma modernă, și care este, de asemenea, chipul mondial al fiarei, prefigurată de prima împărăție, Babilonul, și de a patra împărăție, Roma păgână, este atestată de două ori prin precizarea că „cei înțelepți” vor înțelege acest adevăr; căci enigma lui 666 se adresează celor ce au înțelepciune, la fel ca enigma regelui al optulea, care este dintre cei șapte.

Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei: căci este numărul unui om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase. Apocalipsa 13:18.

Și iată mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Apocalipsa 17:9.

Dezpecetluirea Apocalipsei lui Isus Hristos este înțeleasă de „înțelepți”, nu de cei răi. Ambele referințe la înțelepciune din cartea Apocalipsei se referă la cei care au „pricepere”, iar ceea ce „înțelepții” înțeleg este „sporirea cunoștinței”. „Sporirea cunoștinței” care este Apocalipsa lui Isus Hristos este revelația că a opta împărăție, care este împărăția triplă a lui 666, este reprezentată de asemenea în capitolul al doilea din Daniel, căci nestematele visului lui Miller urmează să strălucească de zece ori mai puternic în zilele de pe urmă.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

În Apocalipsă sunt înfățișate lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Chiar numele dat paginilor ei inspirate, „Apocalipsa”, contrazice afirmația că aceasta ar fi o carte pecetluită. O descoperire este ceva dezvăluit. Domnul Însuși i-a descoperit slujitorului Său tainele cuprinse în această

carte și a rânduit ca ele să fie deschise spre cercetarea tuturor. Adevărurile ei se adresează atât celor care trăiesc în zilele din urmă ale istoriei acestui pământ, cât și celor care trăiau în zilele lui Ioan. Unele dintre scenele înfățișate în această profeție aparțin trecutului, altele se petrec acum; unele prezintă încheierea marelui conflict dintre puterile întunericului și Prințul cerului, iar altele dezvăluie biruințele și bucuriile celor răscumparați pe pământul făcut nou.

Nimeni să nu creadă că, pentru că nu poate explica sensul fiecărui simbol din Apocalipsa, îi este zadarnic să cerceteze această carte în efortul de a cunoaște înțelesul adevărului pe care îl conține. Cel ce i-a descoperit lui Ioan aceste taine va dăruia căutătorului sârguincios al adevărului o pregustare a lucrurilor cerești. Cei ale căror inimi sunt deschise pentru primirea adevărului vor primi puțința de a înțelege învățăturile lui și li se va acorda binecuvântarea făgăduită celor care „aud cuvintele acestei profeții și păzesc cele care sunt scrise în ea”.

În Apocalipsă toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Aici se află completarea cărții lui Daniel. Una este profeție; cealaltă, revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea parte a profeției lui Daniel referitoare la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4. Faptele Apostolilor, 584, 585.